

Έχω ζήσει στη Νέα Υόρκη όλη μου τη ζωή, και το Σέντραλ Παρκ το ξέρω σαν την παλάμη μου, γιατί πήγαινα όλη την ώρα κι έκανα πατίνια, ή πήγαινα για ποδήλατο όταν ήμουν μικρός, κι όμως εκείνο το βράδυ είδα κι έπαθα ώσπου να βρω τη λιμνούλα. Ήξερα πού ακριβώς ήτανε –ήταν πολύ κοντά στη νότια πλευρά κι έτσι–, παρ' όλα αυτά δεν την έβρισκα με τίποτα. Φαίνεται πως ήμουν πιο μεθυσμένος απ' ό,τι νόμιζα. Όλο και περπατούσα, κι όλο πιο σκοτεινά γινόταν και πιο απόκοσμα. Όση ώρα ήμουν στο πάρκο δεν απάντησα ψυχή. Καλύτερα πάντως. Αν μου τύχαινε κανένα συναπάντημα, θα σαλτάριζα κάνα μίλι μακριά. Τελικά τη βρήκα. Πώς τη βρήκα; Τη μισή παγωμένη και την άλλη μισή όχι παγωμένη. Πάπιες πάντως δεν είδα τριγύρω. Και τηνε περπάτησα γύρω γύρω,

που να πάρει –και παρά τρίχα να πέσω μέσα σε μια φάση, ο κόπανος–, αλλά πάπια ούτε για δείγμα. Σκέφτηκα λοιπόν πως αν υπήρχε καμιά εκεί γύρω, μπορεί και να κοιμότανε και τα λοιπά, άκρη άκρη στο νερό ή στα χόρτα και τέτοια. Κι έτσι παρά τρίχα να πέσω μέσα. Όμως δε βρήκα καμιά.

Τελικά κάθισα σ' εκείνο το παγκάκι που δεν ήτανε στα θεοσκότεινα. Μάγκκα μου, έτρεμα ακόμη σαν το ψάρι, και τα μαλλιά μου από πίσω, παρά το κυνηγετικό καπέλο, ήτανε γεμάτα κρυσταλλάκια. Κι εκεί ήταν που άρχισα ν' ανησυχώ. Σκέφτηκα ότι μπορεί ν' άρπαζα καμιά πνευμονία και να τα κακάρωνα. Άρχισα να φαντάζομαι τα μιλιούνια τους κόπανους που θα πλακώνανε στην κηδεία μου και τέτοια. Τον παππού μου από το Ντιτροίτ, που διαβάζει όξω φωνή τα νούμερα των δρόμων άμα είσαι μαζί του στο λεωφορείο, και τις θειάδες μου –θα 'χω καμιά πενηνταριά από δαύτες– και τ' άχρηστα τα ξαδέρφια μου. Όλος ο συρφετός. Είχανε έρθει όλοι τους τότε που πέθανε ο Άλλι, ολάκερο το συφοριασμένο κοπάδι. Έχουμε κι αυτή τη βλαμμένη τη θεία που πάσχει από χαλίτωση, δηλαδή ζέχνει το στόμα της, κι όλο να λέει τι γαλήνια όψη που είχε ο Άλλι – έτσι μου είπε ο Ντι Μπι. Εγώ δεν ήμουνα μπροστά. Ήμουνα ακόμη στο νοσοκομείο. Είχα αναγκαστεί να πάω νοσοκομείο και τέτοια, τότε που χτύπησα το χέρι μου. Τέλος πάντων, μ' έτρωγε η ανησυχία μην πάει και πάθω πνευμονία, με τόσους τάκους πάγο στα μαλλιά μου, μην πάει και πεθάνω. Και τους λυπόμουνα τρελά τη μάνα μου και τον πατέρα μου. Ειδικά τη μάνα μου, γιατί δεν έχει ακόμη ξεπεράσει τον Άλλι. Την έβλεπα μπροστά μου να 'χει σαστίσει με τόσα

κοστούμια κι αθλητικά μαραφέτια που είχα, να μην ξέρει τι να τα κάνει. Το μόνο καλό ήτανε πως ήξερα ότι δε θ' άφηνε το Φοιβάκι νά 'ρθει στην κηδεία, γιατί ήταν μια σταλιά παιδάκι. Αυτό ήτανε το μόνο καλό. Μετά φαντάστηκα το μπουλούκι να με φυτεύει σε κανένα κωλονεκροταφείο και τέτοια, με τ' όνομά μου στην ταφόπλακα και τέτοια. Και γύρω γύρω όλοι πεθαμένοι. Μάγκα μου, άμα είσαι πεθαμένος, σε κανονίζουνε όπως θέλουνε. Ελπίζω, διάολε, άμα πεθάνω στ' αλήθεια, να βρεθεί κάποιος που να του κόψει να με φουντάρει σε κανένα ποτάμι και λοιπά. Ό,τι να 'ναι, αρκεί να μη με φυτέψει σε κανένα κωλονεκροταφείο. Και να κουβαλιέται ο κόσμος τις Κυριακές και να σου ακουμπάει ένα μπουκέτο λουλούδια πάνω στο στομάχι σου, κι όλες αυτές τις αηδίες. Τι να τα κάνεις τα λουλούδια άμα είσαι πεθαμένος; Τίποτα.